

## [Jørgen Jørgensen.]

pladsen i Folketinget. Det er en Regel, der er fulgt lige siden 1913 under Partiernes tal-mæssige Forandringer, og den Regel ønsker vi ikke at fravige. Men dernæst var Stillingen den, at vi for at sikre Venstregeringen Ledelsen i Udvalgene dannede Valggruppe med Venstre og gennemførte dette i Regeringens Levetid. Derfor er vi fuldstændig beret-tigede til at sige, at det Standpunkt, vi har taget over for Socialdemokratiet, indtog vi ogsaa over for Venstre, da Venstre havde Regeringen. Der er ingen Ændring i vort Standpunkt.

Med Hensyn til den socialdemokratiske Regering er Stillingen nærmere bestemt den, at vi har ikke Valggruppefællesskab, vi har ingen Aftaler hverken om Besættelsen af Udvalg eller Ledelsen af Udvalg, mit Parti staar fuldkomment frit, og vi behøver ikke at have nogen Støtte for at blive repræsenteret i Udvalgene; men vi har meddelt offentligt fra denne Talerstol, at det var vort Partis Indstilling, at Regeringspartiet normalt maatte have Ledelsen. Den Side af Spørgsmaalet synes jeg nu maa være klar.

Til det ærede Medlem Hr. Starcke maa jeg udtale, at hans Udtalelser skuffede mig meget. Det ærede Medlem kan ærlig talt ikke være bekendt at staa op og sige, at det, jeg har sagt, ikke er rigtigt. Det bør det ærede Medlem holde sig fra. Det, der foreligger for mig, er, at et Medlem af det ærede Medlems Parti henvendte sig til Socialdemokratiets Ordfører i den Sag, det drejer sig om, og at den socialdemokratiske Ordfører derefter henvendte sig til mig og sagde, at han havde faaet en Henvendelse fra Retsforbundet om at faa et 17 Mands Udvalg, og at jeg derefter gav Tilsagn om at gaa med til dette 17 Mands Udvalg. Det er notorisk, og det ærede Medlem bør holde sig for god til at staa og sige, at jeg ikke taler Sandhed. Det vil jeg have mig frabedt.

Maa jeg saa dernæst sige til Retsforbundet, at det kan ikke være dets alvorlige Mening, naar det staar op her og giver Udtryk for, at vort Standpunkt til 17 Mands Udvalg og til, at Regeringen har Ledelsen i Udvalgene, skulde være dikteret af Interesse for, at Kommunisterne kunde blive repræsenteret. Hvad mener de Herrer med det? Har vi paa noget Tidspunkt vist nogen som helst Interesse for, at Kommunisterne skulde have en bedre Stilling her i Tinget, end der normalt kan tilkomme dem? (Aksel Larsen: Nej!). Nej, og der er heller ikke Tale om, at vi vil gøre det herefter. Vi vil med alle til Raadighed staaende Mid-

ler bekæmpe Kommunisterne, og det er aldeles utilladeligt, at det ærede Medlem insinuerer, at vi i dette Spørgsmaal har taget Standpunkt for at give Kommunisterne en begunstiget Stilling.

Jeg forstaar nu, at det ærede Medlem Hr. Tholstrup ikke kan betragtes som et ansvarligt Medlem af Retsforbundet. Det ærede Medlem Hr. Starcke siger, at ingen ansvarlig fra Retsforbundet har henvendt sig for at faa 17 Mands Udvalg. Jeg tror, at det ærede Medlem skulde have undgaaet denne Diskussion. Jeg har vurderet det ærede Medlem højt; men jeg beklager, at han har tilladt sig en Argumentation over for mig i Dag som den, han har tilladt sig.

Aksel Larsen: Man skal være hurtig i Vendingen for at følge med i Retsforbundets skiftende Standpunkter, som de doceres af Partiets skiftende Ordførere. Vi har tidligere faaet en anden Forklaring paa, hvorfor Retsforbundet vilde være med i Udvalgene, nemlig den, at det interesserede dem at komme i disse Udvalg, men da det ærede Medlem Hr. Tholstrup sidst havde Ordet, sagde han, at det var for at skubbe Kommunisterne ud af Udvalgene, at Retsforbundet har lavet denne 72 Mands Gruppe og 17 Medlemmers Udvalgene. Maa jeg bede om at faa Besked — jeg ser nu, at det ærede Medlem er indtegnet som Taler —: er det virkelig saadan, at det udelukkende er for at holde Kommunisterne ude fra Udvalgene, at Retsforbundet har indgaaet denne Alliance med Partier, det i øvrigt er dybt uenig med?

Maa jeg dernæst have Lov til at sige, at Retsforbundets Anskuelse ændrer sig virkelig. Nu vil det ind i Udvalgene bare for at holde Kommunisterne ude, og saa gaar det i Alliance med Venstre og de Konservative og er ogsaa parat til i visse Tilfælde at gaa i Alliance med andre Partier. Men i 1935 var — ja, jeg véd ikke, om det var Retsforbundet, for det er jo svært at vide, men da var det altsaa Retsstatsmændene, der sammen med Bondepartiets Folk havde Sympati for Tanken om at lave en fælles Valggruppe med Kommunisterne, saa at de tre Partier i Fællesskab kunde skiftes til at besætte Udvalgspladser. Planen strandede, fordi Kommunisterne sagde: Vi vil ikke have noget med Jer at gøre! Men den Gang — det var altsaa i 1935 — havde i hvert Fald visse Retsstatsmænd her i Salen andre Anskuelse end dem, det ærede Medlem Hr. Tholstrup nu har givet Udtryk for.

Maa jeg endelig sige, at man kunde have undgaaet hele det Teater, der har været an-